Wid bädden af strå, der de slumrade än,
Då bad han: "O Gud! ifrån nöden
Befria dem du, alla lidandes wän!"
Det skedde: de waknade aldrig igen:
Befriaren kom — det war döden.

GS385

Harpan.

I anledning af

Hungersnöden i Jemtland.

STOCKHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1832.

1.

I ensliga stugan, en kulen qwäll,
Steg Gunnar med bark ifrån skogen:
Till bröd skall den bakas på ugnens häll;
Men icke ett mjöldoft fans i hans tjäll,
Och icke ett ax uppå logen.

2.

Då kommo emot honom barnen twå
Med bleknade kinder — de arma!
"Gif bröd åt oß, fader — wi hungra så:
Ack! låt oß allenast en smula få."—
"Jag har intet: Gud sig förbarma!"—

3.

"När moder bars bort på den swarta bår
Och ner under mullen deß kista
Blef gömd uppå wallen der kyrkan står,
En kaka du gaf — den war wätt af din tår —
Säg, fader! o war det den sista?"—

4.

"Ack, barn! jag har ingen att ge er i dag:
Men Gud skall i morgon wäl sända
Den hjelp wi förbida af hans behag.
O, waren blott stilla och nöjda, som jag;
I morgon här bakas kanhända." —

5.

Då tog han från moßiga wäggen ner
Sin harpa — hwad makt i deß stämmal
De hungrande små icke klaga mer;
På infallna kinderna glädjen ler,
Och klangen kan plågorna hämma.

6.

Med ansigtet bortwändt att dölja sin tår,
Att icke sin ångslan förråda,
Nu fadren en muntrande polska slår:
Och barnen, de dansa, och qwällen förgår:
Tills trötta de somnade båda.